

гословилъ коня. Отъ този день, коня станалъ най-обичното животно на човѣка и най-вѣрния му другаръ.

А магарето останало съ клетвата на дѣдо Ной. До день — днешенъ хората го наказватъ за неговия прѣвъ грѣхъ.

Е. Кювлиевъ.

Басътъ между турчинътъ и българинътъ.

(Народна смѣшка).

Еднажъ единъ турчинъ и единъ българинъ започнали да се препиратъ за поститѣ. Турчинътъ казалъ:

— Ние имаме повече пости.

— Ние имаме повече, — твърдѣлъ българинътъ. Дошла работата до басъ.

— Да се хванемъ, — рекълъ турчинътъ: Азъ ще ти ударя толкова юмруци, колкото пости имаме, а ти менъ толкова колкото пости вие имате.

— Харно, казалъ българинътъ и обърналъ грѣбъ.

Турчинътъ вдигналъ юмрукъ, ударилъ го и казалъ:

— Рамазанъ байрямъ!

После вдигналъ още веднѣжъ юмрукъ, ударилъ го по-силно и казалъ:

— Курбанъ байрямъ!

— Е свършиха ли се вече? казалъ българинътъ.

— Дай сега ти грѣбъ!

Вдигналъ юмрукъ българинътъ и рекълъ:

Петровски и Богородични пости ти прощавамъ.

Сетне го ударилъ здравата и казалъ:

— Коледни пости!

Ударилъ го втори пѣтъ още по-силно и рекълъ:

— Великденски пости!

А следъ това загюмкалъ и занареждалъ:

— Срѣда — петѣкъ, срѣда — петѣкъ, срѣда — петѣкъ.

Турчинътъ търпѣлъ, търпѣлъ, па попиталъ:

— Не се ли свършиха?